

VÁROSUNK

GYOMAENDRŐD

A keresztény nemzeti gondolat hírnöke

II. évfolyam 5. szám

1995. május

Számadó Ernő:

Nem lehet azt megmondani...

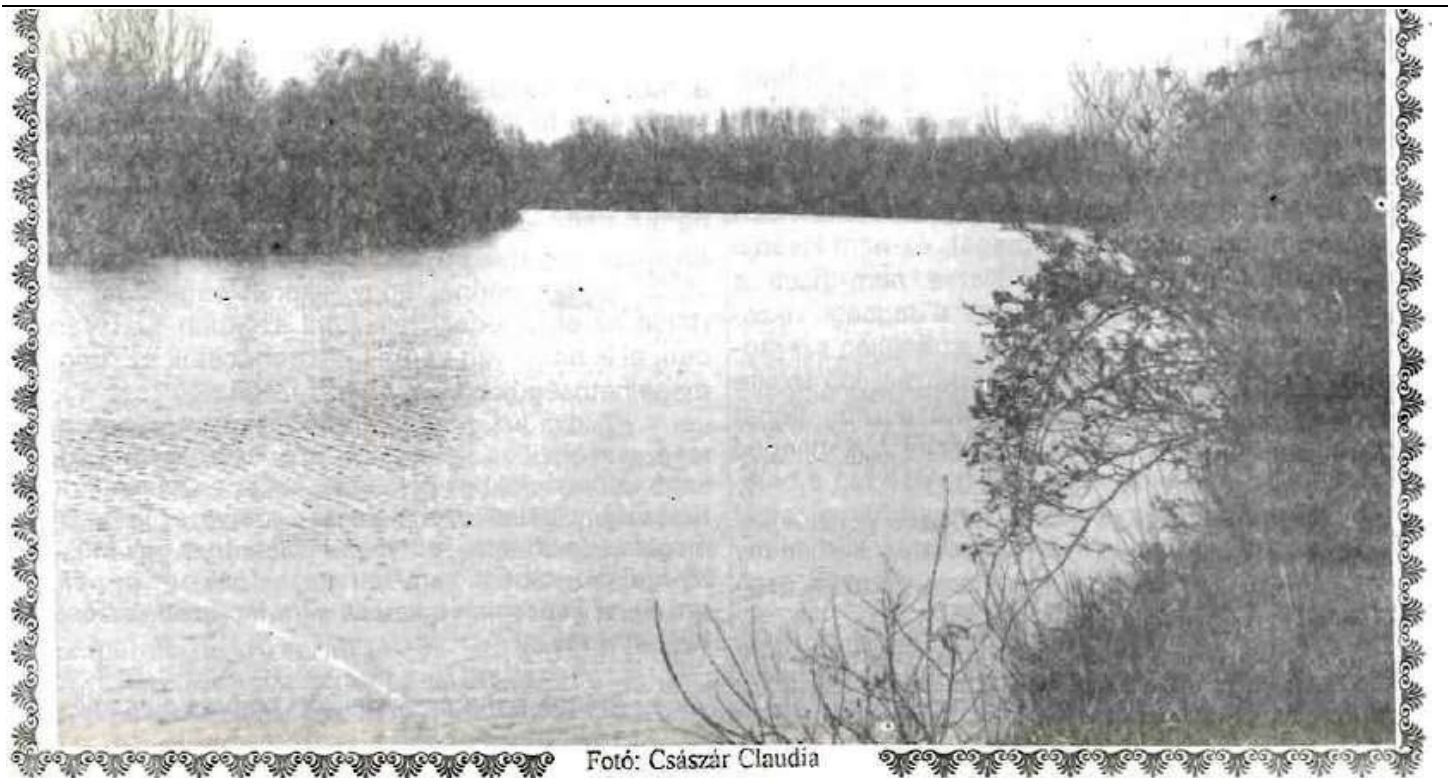
Nem lehet azt megmondani
Mi szép van a Körösparton.
Tán a nyárfa, tán a nyírfa,
Tán a hajnal, tán az alkony?
Tán a vízbecsüngő fűzfa
Selymes ága, hús homálya,
Tán a zengő sötét nádas
Édes-kedves muzsikája?

Tán a nádirigó füttye,
Tán a rózsaszín seregély,
Tán a tavirózsát nyitó
Békalencsés arany sekély?
Tán a vadsom piros szeme,
Tán a kökény fehér ága,
Tán az írisz lila szemén
megcsillanó holdvilága?

Tán a tűnő kérészjáték
Kora nyári szivárványa,
Fülemüle dala talán
Álomárnyas éjszakába?
Tán a ködök ezüstselyme,
Tán ha kiált fenn a lilit,
Tán ha a szél zúgására
Fű, fa, virág összehajlik?

Tán amikor gyöngyházfényű
Esték hullnak olyan korán,
S jégcsengővel csilingelnek
Az angyalok fenn a sok fán,
Tán a tél szebb, tán a tavasz,
Tán a víg nyár, tán a bús ősz,
Tán ha virul, tán ha borul,
Tán ha mindent hó temetöz?

Nem lehet azt megmondani,
Mi szép van a Körösparton,
Tündérmese a szívemen,
Édes szavát mindig hallom.
Többet mondok, ha nem szólok,
Ha hallgatom, amint zenél,
Míg csak könnyet nem hintáztat
Pillámon a nyáresti szél...

Fotó: Császár Claudia